

Arrest

nr. 326 389 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. JORDENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. Z. (...) verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Spaghistama Kalay, gelegen in het district Janikhel, provincie Nangarhar. U bent Pashtun van etnie en soenniet. Uw vader werkte als handelaar en verhandelde goederen tussen Pakistan en Afghanistan. Doordat uw vader goed geld verdiende, werd hij regelmatig door de taliban gebeld waarbij ze vroegen om "ushr" te betalen, hetgeen uw vader altijd weigerde. Ook vroegen ze hem explosieven en wapens van Pakistan naar Afghanistan te smokkelen, hetgeen hij ook weigerde. Hierop stuurden de taliban een dreigbrief naar uw vader. Uw vader ging naar het districtshuis om klacht in te dienen. Hier formuleerden ze een plan om via uw vader talibanleden te arresteren. Uw vader deed alsof hij akkoord ging met de taliban om wapens te smokkelen en sprak met hen af. Op het moment dat de taliban arriveerden, kwamen er politieagenten tevoorschijn. Er werden zo vijf talibanleden gearresteerd. Drie maanden later schoten de taliban uw vader neer uit wraak. U

werd nu familiehoofd en zaakvoerder van uw vaders bedrijf en diende met uw school te stoppen. U ging wederom naar het districtshuis om klacht in te dienen wegens de moord op uw vader. Hier raadden ze u aan te verhuizen waarop u met de familie verhuisde naar het huis van uw tante, die iets verderop woonde. De taliban belden u regelmatig hierna en dreigden u te doden zoals ze uw vader hadden gedood en zeiden dat u "ushr" diende te betalen. Toen de machtsovername plaatsvond, werden de vijf talibanleden die door toedoen van uw vader gearresteerd waren, vrijgelaten. U verhuisde met uw familie naar een andere plaats en vernam van uw tante dat de taliban reeds twee keren naar het huis van uw tante waren gekomen op zoek naar u en uw familie. U besloot Afghanistan te ontvluchten en verliet Afghanistan zes à zeven dagen na de machtsovername van 15 augustus 2021. Uw broer Luqman ontvluchtte het land enkele dagen later. Via Pakistan reisde u naar Iran. Hier verloor u het contact met uw broer Luqman en pas sinds twee maanden heeft u terug contact met hem. Hij zit momenteel nog altijd in Iran. Uzelf reisde door naar Turkije en verder via Griekenland naar Bulgarije, alwaar u vijf maanden verbleef. Nadien ging u door Servië verder naar Bosnië, waar u ongeveer vijf maanden verbleef. Nadien reisde u via Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot u ten slotte in België aankwam. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 23 mei 2022, waarbij u verklaart minderjarig te zijn. Uit het medisch onderzoek naar uw leeftijd blijkt dat u op 30 mei 2022 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer, deze van uw vader, het paspoort van uw vader, een dreigbrief van de taliban, de klachten die u en uw vader neerlegden bij het districtshuis, verscheidene attesten van uw werk, foto's van uw vader en uw werk en ten slotte foto's van zijn begrafenis. Het betreft allen kopieën. Op 7 september 2023 bezorgde u het CGVS opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Op 25 oktober 2023 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 november 2023 tekende u bij de Raad beroep aan tegen deze beslissing. U voegde geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift. Tevens werd door uw advocaat aangehaald dat u door uw verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd bij terugkeer en vervolging riskeert. Op 29 maart 2024 vernietigde de RvV de beslissing en oordeelde dat er bijkomend onderzoek diende verricht te worden aangaande uw herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

U werd op 26 augustus 2024 opnieuw gehoord door het CGVS. Hierin herhaalde u uw eerdere verklaringen en voegde toe dat de taliban nog steeds op zoek zijn naar u. Ook zou uw broer L. (...) zich momenteel nog steeds in Iran bevinden, maar dreigt hij gedeporteerd te worden naar Afghanistan. U voegt hierbij verscheidene attesten en loonbrieven aangaande uw tewerkstelling in België toe, attesten van uw opleiding Nederlands, en een brief van uw leerkracht. Uw advocaat stuurde na het persoonlijk onderhoud ook nog een video door van uw vaders begrafenis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Aan de vermeende problemen die u en uw familie ondervonden met de taliban, kan immers geen enkel geloof gehecht worden aangezien uw relaas verscheidene incoherenties en vaagheden bevat.

Zo beweert u dat de taliban uw vader gedurende twee à drie jaar voor zijn dood geld vroegen (zie CGVS I, p.11). Drie maanden voor zijn dood vroegen ze hem dan plots om explosieven en wapens te smokkelen over de grens (zie CGVS I, p.11). Dat uw vader de taliban keer op keer weigerde te betalen en de taliban volgens uw verklaringen uw vader hierop met de dood bedreigde, maar plots geheel verandert van aanpak en plots wil samenwerken met uw vader en hem zelfs geld hiervoor betalen, is geheel niet aannemelijk (zie CGVS I, p.11). De taliban had immers geen enkele reden om uw vader te vertrouwen, aangezien hij immers gedurende dergelijk lange tijd categoriek weigerde geld af te geven aan hen. Dat de taliban dan plots met zulk een voorstel afkomt, valt moeilijk te geloven. Het wordt echter nog vreemder als u beweert dat uw vader tevens dit voorstel van de taliban weigerde, maar hier later op terugkwam in het kader van een operatie van de overheid en de taliban meteen vertrouwen in uw vader stelde en met hem wilde afspreken om het verdere verloop van de wapenleveringen te bespreken (zie CGVS I, p.12 en 13). Dat uw vader keer op keer weigerde

mee te werken met de taliban en dat de taliban de ommekeer van uw vader in zijn plotse bereidheid om mee te werken hierop geenszins in vraag stelt, is geenszins aannemelijk. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat uw vader pas na drie jaren bedreigd te zijn geweest door de taliban naar het districtshuis stapt (zie CGVS I, p.11 en 12). Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat de taliban dit voorstel middels een dreigbrief had gedaan die afgeleverd werd in de werkplaats van uw vader en dat uw vader nu schrik had omdat dit aantoonde dat ze wisten dat hij daar werkte (zie CGVS I, p.12). Deze uitleg valt echter moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen. Eerder zei u immers dat uw vader een bekend persoon was en er overal reclameborden hingen met zijn foto erop (zie CGVS I, p.10). Dat de taliban er dan drie jaar over zou hebben gedaan om te weten te komen waar uw vader zijn werkplaats was, is dan ook geheel niet aannemelijk. Het is dan ook weinig overtuigend dat uw vader na drie jaar wel plots schrik had dat de taliban wist waar hij werkte. Hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat uw vader dacht dat de taliban niet tot de werkplaats kon komen aangezien de overheid aan de macht was, en dit nu wel gebeurd was (zie CGVS I, p.12). Dat u uw verklaringen wijzigt, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien is ook deze uitleg in strijd met uw eerdere verklaringen. U zei immers dat de taliban in gewone kleding overal kon komen (zie CGVS I, p.12). Dat uw vader dit dan zagezegd gedurende drie jaar niet wist dat de taliban in staat was op de werkplaats te geraken, is wederom geheel niet overtuigend.

De operatie zelf waarbij uw vader ervoor zorgde dat er vijf talibanleden werden gearresteerd, valt ook moeilijk te geloven. Zo zegt u dat uw vader had afgesproken in een leeg huis met de taliban, en hierbinnen zat met de districtschef en de veiligheidschef. Uw vader zou de taliban hebben gezegd te bellen voor ze er waren en op dat moment kwamen er soldaten om de taliban te arresteren voor ze het huis konden binnengaan (zie CGVS I, p.13). Ten eerste is het weinig aannemelijk dat de districtschef en de veiligheidschef van de regio zich op zulke wijze blootstellen aan risico's door actief deel te nemen aan de operatie en met uw vader in het huis te gaan zitten wachten op de taliban. Mocht het immers zijn misgelopen, was hun leven ook in gevaar. Dat ze dan zichzelf zouden blootstellen aan dit gevaar en niet een paar soldaten bij uw vader positioneerden, is geheel niet geloofwaardig. Ook het feit dat de taliban zomaar meeding in de vraag van uw vader om op voorhand te bellen als ze eraan kwamen, is zeer vreemd te noemen. Het moet immers verdacht zijn overgekomen bij de taliban dat uw vader wilde dat ze op voorhand lieten weten als ze er waren. Dat de taliban hier zonder zich vragen bij te stellen in meeding, overtuigt hoegenaamd niet. Tevens zegt u dat er zich onder de gearresteerde talibanleden niet eens de commandanten bevonden die uw vader reeds lange tijd bedreigden (zie CGVS I, p.13). Gevraagd of de overheid dit eerst had gecontroleerd of ze erbij waren vooraleer ze overgingen tot arrestaties, antwoordt u negatief (zie CGVS I, p.14). Dat uw vader en de overheid een zulke operatie uitvoerden zonder zich ervan te verzekeren dat er op zijn minst grote namen van de taliban vielen binnen te halen, is opmerkelijk. Temeer daar uw vader er alle belang bij had dat deze personen gearresteerd werden, aangezien zij hem bedreigden met de dood en het hem wel eens heel lastig konden maken indien de operatie faalde. Dat de overheid er dan zo achteloos mee omsprong wie van de taliban gearresteerd werd en uw vader hierin meeding, valt moeilijk te geloven. Verder dient er hierbij opgemerkt te worden dat het vaag is dat u niet eens kan zeggen wie de vijf talibanleden waren die gearresteerd werden en ook niet of dit al dan niet in de media is gekomen (zie CGVS I, p.13 en 14). Gezien u uw vrees voornamelijk richt ten aanzien van deze vijf gearresteerde talibanleden en hun familie, is het geenszins overtuigend dat u niets weet over wie ze zijn of waar ze wonen. Ook is het vreemd dat u niet eens weet of het al dan niet in de media is gekomen, aangezien de arrestatie van vijf talibanleden toch geen alledaagse gebeurtenis betreft.

Drie maanden na deze operatie zou uw vader zijn gedood door de taliban (zie CGVS I, p.10). Het is hierbij opmerkelijk dat de overheid uw vader dusdanig in de steek zou hebben gelaten na de operatie. Die was immers niet geheel succesvol te noemen, aangezien de commandanten van de taliban die uw vader bedreigden buiten schot bleven. Dat de overheid uw vader dan ook zonder enige bescherming of veiligheidsmaatregel stelde, terwijl hij vanaf dat moment aangeschoten wild was voor deze commandanten is een zeer vreemde manier om uw vader te bedanken voor bewezen diensten en dan ook geheel niet aannemelijk. Uw vader trof bovendien zelf weinig effectieve maatregelen gezien de ernstige dreiging die er was voor zijn leven. Zo zegt u dat hij enkel één bewaker op de werkplaats zette en op verschillende uren werkte en via verschillende wegen naar het werk ging (zie CGVS I, p.14). Bovendien beweert u dat uw vader alleen onderweg was toen hij werd doodgeschoten door de taliban, nota bene op een plek die gekend stond als een gevaarlijke plaats (zie CGVS I, p.14). Deze weinig afdoende maatregelen die uw vader trof staan in schril contrast met de aard van de dreiging die er boven uw vaders hoofd hing. Dit is dan ook wederom een element dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Uw bewering als zou u hierna zelf bedreigd zijn door de taliban aangezien u het werk van uw vader overnam, kan gegeven bovenstaande ook niet geloofd worden. Bovendien is het opmerkelijk dat de taliban ook u om geld vroeg en u dit zonder meer weigerde te betalen (zie CGVS I, p.15). Dat de taliban uw vader doodt en u zonder verpinken weigert te betalen aan hen, is weinig aannemelijk. Temeer daar u verklaart dat de overheid u enkel beschermde door het telefoonnummer van de commandant van de naburige controlepost te geven (zie CGVS I, p.15). Dat u dit afdoende bescherming leek te vinden nadat de taliban uw vader zonder meer had gedood, valt moeilijk te geloven. Dat u in uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat de taliban u nog steeds zou zoeken (zie CGVS II, p.7), kan gegeven bovenstaande ook niet geloofd worden.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3

Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling. Uw taskara, deze van uw vader, het paspoort van uw vader, de vele foto's en documenten van uw vader en zijn werk, zeggen immers hoogstens iets over uw identiteit en herkomst, alsook het werk dat u en uw vader uitoefenden, hetgeen tot op heden niet betwist wordt. De foto's van het lichaam van uw vader en zijn begrafenis zeggen niets over de omstandigheden waarin uw vader stierf, en kunnen deze ook geenszins bovenstaande beslissing wijzigen.

De klachten gericht aan het districtshuis en de dreigbrief van de taliban ten slotte kunnen slechts uw verzoek staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Tevens blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Aangaande de attesten en loonbrieven in verband met uw tewerkstelling hier en het volgen van Nederlandse les dient er opgemerkt te worden dat deze geen invloed hebben op bovenstaande beslissing daar deze enkel iets zeggen over uw integratie in België en niets over uw problemen in uw land van herkomst (zie verder).

Ten slotte stuurde uw advocaat nog een video door waar u te zien bent op de begrafenis van uw vader en waarbij u zelf verklaarde dat dit een bewijs moet vormen van de familieband van u en uw vader. Echter de familieband die u schetst tussen u en uw vader wordt in bovenstaande beslissing niet per se in twijfel getrokken, alsook zijn dood. De video zelf zegt niets over de omstandigheden waarin het overlijden van uw vader plaatsvond en is dan ook van geen invloed op bovenstaande beslissing.

In verband met de e-mail die het CGVS op 3 september 2024 van uw advocaat ontving met daarin enkele opmerkingen op de notities van uw persoonlijke onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat het hier enkel over verduidelijkingen van plaatsnamen of persoonsnamen gaat die geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Deze leiden dus niet tot een andere beoordeling van uw verzoek.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02 EUAA COI Query Response Q13 Afghanistan Major legislative security related and humanitarian developm](#)

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westerse land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Er dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde verschillende jaren naar school ging. Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over

incidenten met de taliban (CGVS II p. 4-5). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, §5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2. Op 9 april 2025 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van de middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.3.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming

en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij poneert in het verzoekschrift, er heden wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om een duidelijk zicht te krijgen op haar regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. Tijdens haar persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2024 werd verzoekende partij immers uitvoerig bevraagd omtrent deze elementen, waardoor de Raad thans wel over voldoende informatie beschikt om te oordelen over haar verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, stuk 4). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift gewag maakt van bepaalde zaken die niet aan haar werden gevraagd tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud, merkt de Raad nog op dat verzoekende partij een verkeerde lezing lijkt te doen van 's Raads vernietigingsarrest nr. 304 173 van 29 maart 2024 nu, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld vernietigingsarrest nergens aan de commissaris-generaal de instructie oplegt om welbepaalde vragen te stellen doch wel louter vaststelt dat verzoekende partij niet afdoende bevraagd werd omtrent haar regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. Dient herhaald te worden dat hieraan tegemoet werd gekomen middels het persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2024. Overigens, hoewel verzoekende partij meent dat (de antwoorden op) deze vragen die niet aan haar werden gesteld van essentieel belang zijn, laat zij in haar verzoekschrift geheel na deze vragen te beantwoorden.

2.3.5. Blijkens haar verklaringen heeft verzoekende partij Afghanistan verlaten uit vrees voor de taliban die haar vader doodden en nadien ook dreigden haar te doden indien zij hen geen *ushr* zou betalen (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 9-10; notities CGVS d.d. 26/08/2024, p. 7).

2.3.6. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat verschillende vaststellingen reeds ernstig afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij.

Zo dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming onterecht voordeed als minderjarig en zich minstens drie jaar jonger voordeed dan dat zij daadwerkelijk is. In 's Raads arrest nr. 304 173 van 29 maart 2024 werd hieromtrent het volgende gemotiveerd: *“Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming onterecht voordeed als minderjarige. Immers gaf zij aan geboren te zijn op (...) januari 2006 (zie administratief dossier, stuk 8, map ‘DVZ’, bijlage 26 (d.d. 23 mei 2022)) en liet zij derhalve uitschijnen dat zij op dat moment 16 jaar oud was. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt evenwel dat blijkens het leeftijdsonderzoek verzoekende partij “op datum van 30-05-2022 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar” (zie administratief dossier, stuk 8, map ‘DVZ’, beslissing van de dienst Voogdij). Derhalve blijkt verzoekende partij minstens drie jaar ouder te zijn dan dat zij voorhield bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat verzoekende partij zich onterecht voordeed als minderjarige en in werkelijkheid minstens drie jaar ouder is dan zij voorhield bij het indienen van haar*

verzoek, ondergraaft reeds op ernstige wijze haar algemene geloofwaardigheid.”

De uitleg van verzoekende partij dat zij zich voordeed als minderjarige om opvang te verkrijgen, volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. Dient immers te worden onderstreept dat elke kandidaat-vluchteling gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn verzoek om internationale bescherming behandelt, hetgeen onder meer inhoudt dat hij alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek, de waarheid dient te vertellen en geen valse verklaringen mag afleggen (RvS 18 maart 2004, nr. 129.344). De vaststelling dat zij omtrent haar leeftijd evenwel valse verklaringen aflegt, waarbij zij bovendien minderjarigheid veinst, ondermijnt dan ook wel degelijk haar algemene geloofwaardigheid. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij tot op heden weigert duidelijkheid te scheppen omtrent haar leeftijd. Immers stelt

zij enerzijds in haar verzoekschrift bij aankomst in België in mei 2022 ongeveer 18 jaar oud te zijn geweest – hetgeen nog steeds niet strookt met voormeld leeftijdsonderzoek volgens hetwelk zij op dat moment minstens 19,5 jaar oud was – terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2024, i.e. 2 jaar en 3 maanden na haar aankomst in België, aangaf 26 jaar oud te zijn (*“Kijk naar mijn haar en leeftijd, ik ben zesentwintig en heb grijs haar door de zorgen”* (notities CGVS d.d. 26/08/2024, p. 8)). Haar latere correctie in haar opmerkingen op de notities van haar persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2024 dat zij 21 jaar is en niet 26 jaar oud (zie administratief dossier, stuk 4, map bijkomende informatie, e-mail d.d. 3 september 2024) kan geenszins overtuigen, temeer nu verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Haar algemene geloofwaardigheid wordt tevens ondergraven door de vaststelling dat zij er klaarblijkelijk niet van terugschrikt om andere namen te gebruiken. In 's Raads arrest nr. 304 173 van 29 maart 2024 werd in dit verband op het volgende gewezen: *“Zo zou zij in Oostenrijk de naam Z'. K. hebben gebruikt (notities CGVS, p. 3). Naar eigen zeggen omdat zij er niet wilde blijven en andere personen haar hadden geadviseerd een verkeerde naam op te geven zodat ze haar niet zouden kunnen terugvinden (notities CGVS, p. 3). Nochtans blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat zij ook in Oostenrijk gekend staat onder de naam die zij thans opgeeft, Z. S. (zie administratief dossier, stuk 8, map 'DVZ', informatie Dublin Unit Oostenrijk). Dat zij blijkbaar niet meer weet welke naam zij in Oostenrijk hanteerde, doet wederom afbreuk aan de waarachtigheid van haar verklaringen. Tevens acht de Raad het opvallend dat verzoekende partij ook bij haar socialemediaprofielen en e-mailadres de achternaam 'K.' gebruikt, volgens haar verklaringen louter omdat zij het woord 'K.' mooi vindt (notities CGVS, p. 16).”*

Ten slotte wijst de Raad nog op de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over waar haar originele taskara zich bevindt. In 's Raads arrest nr. 304 173 van 29 maart 2024 werd hieromtrent immers reeds het volgende vastgesteld: *“Waar zij bij haar interview als minderjarige op 23 mei 2022 nog verklaarde dat zij haar taskara kwijtgeraakte in Iran (administratief dossier, stuk 8, map 'DVZ', fiche MENA/NBMV, p. 4), stelde zij bij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 september 2022 dat haar originele taskara zich nog in Afghanistan bevindt (administratief dossier, stuk 8, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag 26).”* Hierdoor rijst het vermoeden dat verzoekende partij dit stuk bewust achterhoudt omdat het informatie bevat die niet te verenigen valt met de verklaringen die zij aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

2.3.7. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt haar land te zijn ontvlucht omdat haar familie persoonlijk geviséerd wordt door de taliban.

Vooreerst wijst de Raad erop dat haar verklaringen over haar vaders problemen met de taliban in het kader van diens werkzaamheden doorspekt zijn met inconsistenties, onaannemelijkheden en vaagheden.

Zo wordt in de bestreden beslissing immers terecht gewezen op het volstrekt onlogische verloop van haar vaders problemen met de taliban: *“Zo beweert u dat de taliban uw vader gedurende twee à drie jaar voor zijn dood geld vroegen (zie CGVS I, p.11). Drie maanden voor zijn dood vroegen ze hem dan plots om explosieven en wapens te smokkelen over de grens (zie CGVS I, p.11). Dat uw vader de taliban keer op keer weigerde te betalen en de taliban volgens uw verklaringen uw vader hierop met de dood bedreigde, maar plots geheel verandert van aanpak en plots wil samenwerken met uw vader en hem zelfs geld hiervoor betalen, is geheel niet aannemelijk (zie CGVS I, p.11). De taliban had immers geen enkele reden om uw vader te vertrouwen, aangezien hij immers gedurende dergelijk lange tijd categoriek weigerde geld af te geven aan hen. Dat de taliban dan plots met zulk een voorstel afkomt, valt moeilijk te geloven. Het wordt echter nog vreemder als u beweert dat uw vader tevens dit voorstel van de taliban weigerde, maar hier later op terugkwam in het kader van een operatie van de overheid en de taliban meteen vertrouwen in uw vader stelde en met hem wilde afspreken om het verdere verloop van de wapenleveringen te bespreken (zie CGVS I, p.12 en 13). Dat uw vader keer op keer weigerde mee te werken met de taliban en dat de taliban de ommekeer van uw vader in zijn plotse bereidheid om mee te werken hierop geenszins in vraag stelt, is geenszins aannemelijk.”*

De loutere uitleg van verzoekende partij dat haar vader een interessant profiel had voor de taliban nu hij een cruciale rol speelde in het handelsnetwerk van de regio, met specifieke kennis van de logistiek en routes die essentieel waren voor de handel, volstaat allerminst om te verklaren waarom de taliban plots met het voorstel afkwam om samen te werken met haar vader en hem hiervoor te betalen. Immers blijft onverminderd overeind dat de taliban geen enkele reden hadden om haar vader te vertrouwen waardoor het allerminst logisch is dat zij hem zouden inlichten over hun plannen om explosieven en wapens te smokkelen over de grens en hem hierbij bovendien zouden willen betrekken.

Evenmin is het aannemelijk dat haar vader pas na drie jaren bedreigd te zijn geweest door de taliban naar het districtshuis zou stappen. Door verwerende partij wordt hieromtrent correct het volgende gemotiveerd: *“Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat uw vader pas na drie jaren bedreigd te zijn geweest door de taliban naar het districtshuis stapte (zie CGVS I, p.11 en 12). Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat de taliban dit voorstel middels een dreigbrief had gedaan die afgeleverd werd in de werkplaats van uw vader en dat uw vader nu schrik had omdat dit aantoonde dat ze wisten dat hij daar werkte (zie CGVS I, p.12). Deze uitleg valt echter moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen. Eerder zei u immers dat uw vader een bekend persoon was en er overal reclameborden hingen met zijn foto erop (zie CGVS I, p.10). Dat de taliban er dan drie jaar over zou hebben gedaan om te weten te komen waar uw vader zijn werkplaats was, is dan ook geheel niet aannemelijk. Het is dan ook weinig overtuigend dat uw vader na drie jaar wel plots schrik had dat de taliban wist waar hij werkte. Hiermee geconfronteerd wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat uw vader dacht dat de taliban niet tot de werkplaats kon komen aangezien de overheid aan de macht was, en dit nu wel gebeurd was (zie CGVS I, p.12). Dat u uw verklaringen wijzigt, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien is ook deze uitleg in strijd met uw eerdere verklaringen. U zei immers dat de taliban in gewone kleding overal kon komen (zie CGVS I, p.12). Dat uw vader dit dan zogezegd gedurende drie jaar niet wist dat de taliban in staat was op de werkplaats te geraken, is wederom geheel niet overtuigend.”*

Verzoekende partij merkt in dit verband op dat haar vader zich aanvankelijk niet veel zorgen maakte aangezien de taliban hem enkel bedreigden via dreigtelefoons en zij geen macht hadden in de regio. Zij meent dat haar verklaring dat de taliban in gewone kleding overal konden komen hiermee niet in strijd is, nu toen de vorige overheid de macht had in de regio sommige talibanleden weliswaar in de regio kwamen doch zelden gewelddaden pleegden omdat dit te riskant was. De Raad bemerkt evenwel dat het loutere gegeven dat de taliban niet de macht hadden in de regio niet volstaat om te verklaren waarom haar vader de bedreigingen vanwege de taliban aanvankelijk niet ernstig zou hebben genomen. Immers geeft verzoekende partij zelf aan dat de taliban wel degelijk in de regio konden komen, waardoor het niet uitgesloten was dat zij hun dreigementen zouden uitvoeren. Het is dan ook niet plausibel dat haar vader, een bekend persoon waarvan overal reclameborden hingen met zijn foto erop, de dreigtelefoons niet ernstig zou hebben genomen en pas na drie jaren bedreigd te zijn, na het ontvangen van een dreigbrief, naar het districtshuis zou stappen.

Verder missen ook haar verklaringen over de operatie zelf, waarbij haar vader ervoor zorgde dat er vijf talibanleden werden gearresteerd, iedere logica. Zo verklaart verzoekende partij dat haar vader met de taliban had afgesproken in een leeg huis en aan de taliban gezegd zou hebben te bellen voor ze bij het huis waren, hetgeen de taliban ook deden. Hierop werden de veiligheidstroepen verwittigd, die ter plaatse kwamen en de taliban arresteerden (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 13). De Raad acht het evenwel geenszins geloofwaardig dat de taliban zomaar megingen in de vraag van haar vader om op voorhand te bellen als ze eraan kwamen. Het moet immers verdacht zijn overgekomen bij de taliban dat haar vader wilde dat ze op voorhand lieten weten als ze er waren. Dat de taliban hier zonder zich vragen bij te stellen in megingen, overtuigt hoegenaamd niet. Dit geldt des te meer nu verwacht kan worden dat de taliban enige argwaan hadden ten aanzien van haar vader, die voordien reeds veelvuldig geweigerd had om in te gaan op hun eisen. In dat licht is het bovendien tevens bevreemdend dat de taliban de keuze van de locatie waar werd afgesproken aan haar vader zouden hebben overgelaten (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 13). Daarnaast is het tevens frappant dat er zich onder de gearresteerde talibanleden niet eens de commandanten bevonden die haar vader reeds lange tijd bedreigden (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 13). Gevraagd of de overheid eerst had gecontroleerd of deze personen erbij waren vooraleer ze overgingen tot arrestaties, antwoordde verzoekende partij negatief (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 14). Het houdt evenwel geen steek dat men een zulke operatie zou uitvoeren zonder zich ervan te verzekeren dat er op zijn minst grote namen van de taliban vielen binnen te halen. Temeer daar haar vader er alle belang bij had dat deze personen gearresteerd werden, aangezien zij hem bedreigden met de dood en het hem wel eens heel lastig konden maken indien de operatie faalde. Dat de overheid er dan zo achteloos mee zou omspringen wie van de taliban gearresteerd werd en haar vader hierin meeding, valt moeilijk te geloven. Met de loutere uitleg in het verzoekschrift dat de operatie minstens gedeeltelijk een succes was nu er niettemin vijf talibanleden konden worden gearresteerd, doet verzoekende partij hieraan geen enkele afbreuk. Immers blijft onverminderd overeind dat haar vader een groot risico nam door mee te werken aan deze operatie en er alle belang bij had dat de door hem gevreesde personen gearresteerd werden, waardoor het niet aannemelijk is dat niet gecontroleerd werd of de door hem gevreesde commandanten erbij waren vooraleer overgegaan werd tot arrestaties. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij tevens uitermate vaag blijft over wie deze vijf talibanleden waren die gearresteerd werden. Zij kan niet de minste informatie geven over wie ze zijn of waar ze wonen (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 13 en 14). Nochtans richt zij haar vrees voornamelijk ten aanzien van deze vijf gearresteerde talibanleden en hun familie. Immers zou hun vrijlating uit de gevangenis na de machtsovername de reden zijn geweest waarom zij haar land ontvluchtte (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 10). Er kan dan ook worden verwacht dat hun identiteit haar interesse zou wegdragen. Ook is het vreemd dat zij niet eens weet of hun arrestatie al dan niet in de media is gekomen, aangezien de arrestatie van vijf talibanleden toch geen alledaagse gebeurtenis betreft.

Ook over de nasleep van dit incident legt verzoekende partij allerminst geloofwaardige verklaringen af. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing het volgende stelt: *“Drie maanden na deze operatie zou uw vader zijn gedood door de taliban (zie CGVS I, p.10). Het is hierbij opmerkelijk dat de overheid uw vader dusdanig in de steek zou hebben gelaten na de operatie. Die was immers niet geheel succesvol te noemen, aangezien de commandanten van de taliban die uw vader bedreigden buiten schot bleven. Dat de overheid uw vader dan ook zonder enige bescherming of veiligheidsmaatregel stelde, terwijl hij vanaf dat moment aangeschoten wild was voor deze commandanten is een zeer vreemde manier om uw vader te bedanken voor bewezen diensten en dan ook geheel niet aannemelijk. Uw vader trof bovendien zelf weinig effectieve maatregelen gezien de ernstige dreiging die er was voor zijn leven. Zo zegt u dat hij enkel één bewaker op de werkplaats zette en op verschillende uren werkte en via verschillende wegen naar het werk ging (zie CGVS I, p.14). Bovendien beweert u dat uw vader alleen onderweg was toen hij werd doodgeschoten door de taliban, nota bene op een plek die gekend stond als een gevaarlijke plaats (zie CGVS I, p.14). Deze weinig afdoende maatregelen die uw vader trof staan in schril contrast met de aard van de dreiging die er boven uw vaders hoofd hing. Dit is dan ook wederom een element dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.”*

Met een loutere verwijzing naar de toenmalige veiligheidssituatie, waardoor de overheid op dat moment andere prioriteiten zou hebben gehad dan de bescherming van haar vader, die slechts een particulier was en geen staatsman, verklaart verzoekende partij geenszins afdoende waarom de overheid niet de minste veiligheidsmaatregel nam ten aanzien van haar vader, die immers een sleutelrol had gespeeld in de operatie waarbij verschillende talibanleden werden gearresteerd doch nog steeds voor zijn leven diende te vrezen nu de door hem geveesde talibanleden, waarvoor de operatie in eerste instantie was opgezet, zich niet bij de arrestanten bevonden. In deze omstandigheden is het niet plausibel dat de overheid haar vader na de operatie zonder meer aan zijn lot zou overlaten. Door verder louter opnieuw de (beperkte) veiligheidsmaatregelen die haar vader zelf nam op te sommen, doet zij voorts op geen enkele manier *in concreto* afbreuk aan de vaststelling dat deze weinig afdoende maatregelen die haar vader getroffen zou hebben in schril contrast staan met de aard van de dreiging die er boven zijn hoofd hing. Gelet op haar vaders vrees om gedood te worden door de taliban, snijdt het geen hout dat hij het risico zou nemen om alleen door gevaarlijke gebieden te reizen. De door haar beweerde omstandigheden waarin haar vader zou zijn gedood, zijn dan ook onaannemelijk.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partij geenszins de problemen van haar vader aannemelijk maakt, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij hierna zelf bedreigd zou zijn door de taliban aangezien zij het werk van haar vader overnam. Dient hierbij tevens opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk is dat zij diens werk zou overnemen indien haar vader daadwerkelijk door deze werkzaamheden ernstige problemen zou hebben gekend met de taliban die uiteindelijk zouden hebben geleid tot zijn dood. Ook haar bewering dat zij vervolgens wanneer de taliban ook haar geld vroegen dit zonder meer weigerde te betalen (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 15) is uiterst frappant in het licht van de door haar beschreven omstandigheden. Dat de taliban haar vader doden en zij zonder verpinken weigert te betalen aan hen, is allerminst plausibel. Dit geldt des te meer in het licht van haar verklaring dat de overheid haar enkel beschermde door het telefoonnummer van de commandant van de naburige controlepost te geven (notities CGVS d.d. 18/08/2023, p. 15), hetgeen bezwaarlijk als afdoende bescherming tegen de taliban kan worden beschouwd. De loutere bemerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij de taliban weigerde te betalen omdat zij niet over voldoende geld beschikte, verklaart niet waarom zij zonder meer had geweigerd *ushr* aan de taliban te betalen nu zij hen immers wel het geld waarover zij wel beschikte had kunnen geven teneinde minstens deels aan hun eis tegemoet te komen. In het licht van de door haar geschetste context is het geenszins ernstig dat zij de taliban zou afwimpelen met een dergelijk simpel excuus.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat verzoekende partij tevens inconsistente verklaringen aflegde over waar haar in Afghanistan achtergebleven familie thans verblijft. In 's Raads arrest nr. 304 173 van 29 maart 2024 werd immers het volgende opgemerkt: *“Evenmin is verzoekende partij consistent over waar haar in Afghanistan achtergebleven familie thans verblijft. Immers gaf zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 september 2022 aan dat haar moeder, broers en zussen (met uitzondering van haar broer L. die het land tevens ontvluchtte) nog steeds verblijven op het adres waar zij sinds haar geboorte tot aan haar vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond (verklaring DVZ, vragen 10, 13 en 18), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dan weer stelt dat deze familieleden ongeveer twee à drie maanden na de machtsovername verhuisd zijn naar Kabul waar de man van haar tante voor hen zorgt (notities CGVS, p. 5 en 6).”* Dit doet vermoeden dat haar familie nog steeds in haar dorp/regio verblijft, hetgeen verder de geloofwaardigheid ondermijnt van de problemen die haar familie met de taliban zou kennen. Derhalve kan evenmin enig geloof worden gehecht aan haar bewering dat de taliban haar nog steeds zoeken en haar familie bedreigen omwille van haar (notities CGVS d.d. 26/08/2024, p. 7).

2.3.8. De documenten en stukken die verzoekende partij neerlegt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

Haar taskara is vooreerst niet van aard om afbreuk te doen aan de hierboven gedane vaststellingen inzake haar leeftijd, nu dit stuk slechts een kopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden. In zoverre zij met dit stuk haar identiteit, herkomst en nationaliteit wilt aantonen, bemerkt de Raad dat deze thans *an sich* niet betwist worden. Hetzelfde geldt voor de identiteit, herkomst en nationaliteit van haar vader, waaromtrent zij (een kopie van) haar vaders taskara en paspoort neerlegt. Deze stukken tonen evenwel op geen enkele wijze de problemen met de taliban aan omwille waarvan verzoekende partij stelt haar land te zijn ontvlucht.

De documenten en foto's inzake haar en haar vaders werkzaamheden kunnen louter haar verklaringen over deze werkzaamheden ondersteunen doch vormen geen enkel bewijs van de problemen met de taliban die haar vader en later zijzelf zouden hebben ondervonden in het kader van deze werkzaamheden. Hetzelfde geldt voor de foto's en de video van haar overleden vader en diens begrafenis, nu deze foto's niets zeggen over de omstandigheden waarin haar vader stierf.

Inzake de dreigbrief van de taliban en de klachten die zij en haar vader zouden hebben neergelegd bij het districtshuis, bemerkt de Raad dat dit eveneens louter fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Deze stukken volstaan dan ook allerminst om de door haar voorgehouden problemen met de taliban aan te tonen. Bovendien is de bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook uiterst relatief, nu uit de door verwerende partij bijgebrachte "*COI Focus*" betreffende "*Afghanistan: Corruptie en documentfraude*" van 13 september 2024 naar voren komt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt.

De door haar bijgebrachte documenten inzake haar werk in België en de Nederlandse lessen die zij alhier volgt hebben louter betrekking op haar leven in België en houden geen enkel verband met haar vluchtrelaas. Het door haar aangehaalde risico wegens haar verblijf in een westers land wordt *infra* besproken (zie punt 2.3.12.).

2.3.9. Wat betreft nog de overige opmerkingen op de notities van haar persoonlijk onderhoud die aan het Commissariaat-generaal overgemaakt werden per e-mail van 3 september 2024 (zie administratief dossier, stuk 4, map bijkomende informatie), merkt de Raad nog op dat het hier enkel over verduidelijkingen van plaatsnamen gaat die geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

2.3.10. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog een plattegrond van de weg tussen Thorkham en Marko Bazar (zie bijlage 3), stellende dat haar vader op deze weg gedood werd. De Raad bemerkt evenwel dat deze loutere plattegrond op geen enkele wijze de door haar beweerde omstandigheden waarin haar vader zou zijn overleden staft.

2.3.11. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij persoonlijk geviséerd te worden door de taliban. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.3.12. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging wegens haar (gepercipieerde) verwestering.

Verzoekende partij wijst erop dat zij Afghanistan verliet in augustus 2021 en reeds sinds mei 2022 in België verblijft. Zij benadrukt dat zij alhier werkt, Nederlandse lessen volgt, een sociaal netwerk heeft opgebouwd binnen haar opvangcentrum, openstaat voor lokale gewoonten, zich "*open gesteld (heeft) voor fundamentele waarden van de westerse samenleving, zoals individuele vrijheid en vrouwenrechten*" en geen "*trouw praktiserend*" moslim is. Ook stelt zij te roken. Ter staving van haar leven in België legt zij loonfiches van haar werk, attesten van haar Nederlandse lessen en een brief van haar leerkracht neer (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 9-11). Ter terechtzitting legt zij nog een bundel stukken neer ter staving van haar werk en Nederlandse lessen.

De Raad benadrukt in dit verband dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Derhalve dient te worden besloten dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

Waar verzoekende partij in dit verband aanvoert dat haar hieromtrent geen enkele vraag werd gesteld tijdens haar persoonlijke onderhoud, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 26 augustus 2024 de kans kreeg om toelichting te geven bij de documenten die zij neerlegde ter staving van haar leven in België en te verduidelijken waarom zij deze documenten bijbracht (notities CGVS d.d. 26/08/2024, p. 7-8). Zij beperkte zich er desbetreffend toe te bemerken dat zij in België werkt, Nederlandse lessen volgt en de Belgische regels en wetten leerde, doch zonder zelf gewag te maken van een concrete vrees voortvloeiend uit haar verblijf in een westers land. Enkel haar raadsman maakte op het einde van het persoonlijk onderhoud gewag van een risico op vervolging wegens verwestering, waarbij, zonder enige verdere concretisering, enkel verwezen werd naar de neergelegde documenten inzake het leven van verzoekende partij in België (notities CGVS d.d. 26/08/2024, p. 8). De Raad benadrukt dat verzoekende partij zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die zij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het gehoor te sturen. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid had om aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken inzake een eventuele vrees om bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd beschouwd te worden over te maken aan het CGVS. Bovendien heeft verzoekende partij in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in haar verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees, een mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt. Zo gaat zij in haar verzoekschrift uitgebreid in op haar vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering en heeft zij ook per aanvullende nota nieuwe elementen voorgelegd.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoekende partij niet de minste concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij Afghanistan ondertussen bijna vier jaar geleden verliet en ondertussen ongeveer drie jaar in België verblijft kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Uit de door haar bijgebrachte stukken inzake haar activiteiten in België kan hoogstens blijken dat verzoekende partij inspanningen levert om zich in België te integreren, doch deze stukken tonen op geen enkele wijze aan dat verzoekende partij daadwerkelijk dermate verwesterd is dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving en/of dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden geviséerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering. Het gegeven dat verzoekende partij hier werkt, zich openstelt voor de Belgische regels en gewoontes, haar geloof minder praktiseert en zou roken, kan op zich niet volstaan om te concluderen dat verzoekende partij dermate zou zijn verwesterd dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Door verzoekende partij wordt geenszins *in concreto* aangetoond dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Dient hierbij tevens te worden onderstreept dat uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekende partij reeds meerderjarig was bij haar vertrek uit Afghanistan en aldus reeds gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verder kan ook niet worden gesteld dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden in Afghanistan haar volledig onbekend zijn, nu zij aangaf dat de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren in haar regio en de controle hadden over bepaalde nabijgelegen dorpen/regio's (notities CGVS d.d. 26/08/2024, p. 4). Bovendien staat verzoekende partij nog steeds in contact met haar familie in Afghanistan (notities CGVS d.d. 26/08/2024, p. 7-8), waarvan zij overigens niet aannemelijk maakt dat deze zich niet langer in haar dorp/regio bevinden (zie punt 2.3.7.). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan verzoekende partij zich desgevallend bij haar lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Zij het ten slotte nog bemerkt dat zij in haar verzoekschrift aangeeft nog steeds moslim te zijn. Hoewel zij weliswaar stelt alhier minder praktiserend te zijn, blijkt anderzijds niettemin dat zij, zo stelt zij zelf, nog steeds maandelijks naar de moskee gaat. Ook bedient zij zich nog steeds van een tolk Pashtou. Verzoekende partij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoekende partij brengt gelet op het voorgaande ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partij uit Afghanistan en haar verblijf in Europa in haar hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat zij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.3.13. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.14. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst om aan te tonen dat zij aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.15. Ten slotte is de verwijzing in het verzoekschrift naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentswaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.3.16. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.17. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.3.18. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de partijen bijgebrachte informatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Waar verzoekende partij dan ook opwerpt dat rekening gehouden moet worden met de regionale verschillen, onderstreept de Raad dat uit de voorliggende informatie nergens kan worden afgeleid dat de actuele veiligheidssituatie in haar verklaarde regio van herkomst dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door verzoekende partij wordt geen concrete informatie bijgebracht waaruit het tegendeel blijkt.

Zij het verder nog opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, in 's Raads vernietigingsarrest nr. 304 173 van 29 maart 2024 nergens gesteld wordt dat geen afdoende onderzoek gedaan werd door de commissaris-generaal naar de actuele veiligheidssituatie in haar regio/land van herkomst. Waar in het vernietigingsarrest gesteld wordt dat er nauwelijks vragen gesteld werden over de veiligheidssituatie in haar beweerde dorp, regio en land, benadrukt de Raad dat uit de motivering in desbetreffend arrest blijkt dat dit betrekking heeft op de veiligheidssituatie aldaar toen zij zich nog in Afghanistan bevond – en waaromtrent verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud 26 augustus 2024 uitvoerig bevraagd werd teneinde hieraan tegemoet te komen –, doch niet op de actuele veiligheidssituatie. Waar verzoekende partij hieruit dan ook lijkt af te leiden dat de commissaris-generaal een specifieke analyse diende te doen van de veiligheidssituatie in haar dorp, kan zij niet worden gevolgd.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.3.19. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de artikelen 2 en 3 EVRM, bemerkt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare

substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT